

J. MALI

Laskuvarjohyppyjen SM-kisat 1966

Tämänvuotiset kilpailut olivat järjestyksessään toiset ja ne pidettiin Utin lentokentällä. Järjestävänä kerhona toimi Utin laskuvarjokerho. Viimevuotiset kilpailut pidettiin Malmilla ja sää oli silloin mitä suosiollisin. Tällä kertaa oli tilanne täysin päinvastainen. Ensimmäisen kerran oli kilpailut tarjottu pitää 27-30. 5. 66. Nuo neljä päivää kuuluivat kuitenkin tiikusateen merkeissä Utin kentän laitamilla. Toinen yritys viikkoa myöhemmin kilpistyi samaan tilanteeseen. Nyt kilpailut päätettiin siirtää loppukesään myöhemmin määrättävään aikaan.

Elokuu vihdoin koitti ja sopivaksi ajankohdaksi katsottiin viikonvaihte 20-21. 8. 66. Säätilannetta tutkittiin tarkoin eikä syyttä, sillä aiemmat kokemukset olivat liian tuoreessa muistissa. Tilanne näytti lupaavalta ja niinpä lähti mm. Helsingistä autokaravaanillinen kilpailijoita kohti Utin kenttää. Kilpailijoiden lukumäärä oli tosin tällä kertaa huomattavasti vajaalukuisempi kuin keväällä sairastumisien ym. syiden vuoksi. 19. 8. illalla sää suosi jopa harjoitushyppyjäkin. Illalla saimme kuitenkin jo kokea ensijärkytyksen järjestelyjen joustavuudesta. Harjoitushyppyjen jälkeen kilpailijoille ilmoitettiin, että sopisi pakata varjot sitten ulkona. Siinä

P. Lepistö tulossa maalirtille tsekkiläisellä PC-varjolla.

meni hieman sormi suuhun ja ihmetytti, sillä aurinko oli jo laskenut ja ilta-kaste leijui maan pinnalla. Muutenkin maaperä oli melko hankala pakkaus-alusta kovine kanervikkoineen. Toimme ihmetyksemme julki ja tiedustelimme miksi emme voisi käyttää LJK:n pakkaushallia, jota alkaisemminkin Utissa kilpaillessamme olemme käyttäneet. Vastaus oli, että asia on täysin säästökysymys (eikö SIL:n myöntämä kilpailumääräraha ole omiaan kattamaan tällaisia kustannuksia?). Asiaa ei oltu edes kysytty LJK:n johtajalta. No, puhumallahan asiat selviää ja niin selvisi tämänkin, ja seuraavana aamuna saimme pakata varjomme tarkoituksenmukaisissa tiloissa — kiitos Laskuvarjojääkkäriskoulun ymmärtävyyden. Tosi asia on, että ulkona pakaten olisimme kyenneet suorittamaan noin neljänneksen kilpailuhyppyistä ynnä olisimme saattaneet kalustomme huomattavasti alttiimmaksi vaurioille.

Seuraava aamu valkeni kirkkaana ja aurinkoisena. Kilpailijat valmistautuivat täynnä intoa kovaan koitokseen. Ensimmäisenä lajina oli henkilökohtainen tarkkuushyppy 1000 m:stä. Alkuun päästiin vasta kun muutamat kilpailijat kävivät itse pehmittämässä alastulopaikan, koska se oli paikkapaikoin aivan

liian kova, nimenomaan keskustastaan. Järjestäjäpuoli ilmoitti vain lyhyesti, että jos ei miellytä niin kaivakaa itse, ja mikäs sliinä auttoi kun oli oma jalka ojassa.

No, päästiinpä itse kilpailuhyppyihinkin oikein kahden koneen voimalla. Säännöissä pyrittiin noudattamaan MM-kilpailujen sääntöjä 'pääpiirteittäin'. Siten niitä todella noudatettiin, muilta osin niitä improvisoitiin tilanteen mukaan.

Ensimmäisellä kierroksella viimevuotinen mestari A. Takkala tekaisi heti tuloksen 0.00 ja R. Valta 0.20. Se riittikin muille, sillä heidän tuloksensa oli jo toisella metriluvulla: Kuopion Korpinen 1.61 ja J. Mali 2.60. Toisella kierroksella tulostaso putosi huomattavasti; onnistuin tekaisemaan kierroksen parhaan 1.24, sitten tuli Valta 3.52, H. Toivonen 3.60, T. Aaltonen 3.62 ja Takkala 4.12. Aluksi tuomaristo oli päättänyt, että kilpailuhyppäjä on vain kolme, joista kaksi parasta huomioidaan. Neuvottelujen jälkeen päätettiin, että jos sää sallii seuraavana päivänä, hypätään vielä neljäs kierros, jolloin kolme parasta huomioidaan. Kolmannella kierroksella H. Toivonen hyppäsi parhaiten 1.92, sitten K. Koskinen 2.40, J. Mali 2.77 ja T. Aaltonen 3.24. A. Takkala epäonnistui täysin. Kolmannen hypyn jälkeen oli tilanne, kun kaksi parasta huomioitiin: ensimmäinen R. Valta, sitten J. Mali, A. Takkala, H. Toivonen ja T. Aaltonen. Se oli sillä hetkellä epävirallinen lopputulos, mutta jännitys säilyi, sillä sää näytti lupaavalta seuraavaa päivää silmälläpitäen. Erot olivat pienet ja kaikilla kärkipään miehillä oli mahdollisuudet mestaruuteen.

Kilpailuja jatkettiin nyt ryhmähyppyinä. Siinä päätettiin sama menettely kuin henkilökohtaisessakin, siis ensin kolme hyppäjä ja jos aikaa jää, neljäs hyppäjä seuraavana päivänä. Joukkueita oli kovin niukalti: kaksi neljän miehen joukkuetta Helsingistä, yksi Utista ja yksi 'sekajoukkue', jossa oli kaksi helsinkiläistä, yksi kuopiolainen ja yksi uttilainen. Ensimmäisellä kierroksella Suomen Laskuvarjokerhon joukkue hyppäsi parhaiten: Mali 3.89, Takkala 1.94, Valta 2.17 ja Ylinen 5.36 eli neljän miehen keskiarvoksi tuli 3.09 ja pisteitä 1.866.4. Toiseksi parhaan tuloksen teki Utin joukkue: Aaltonen, Koskinen, Lakso ja Mäkelä keskiarvona 12.55 ja pisteitä 1.497.9. Ero oli jo alkuun siis huomattava. Toisella kierroksella Helsingin joukkue varmisti johtoasemansa keräten pisteitä 1.773.6. Utin joukkue jäi tällä kertaa pisteittä ja toiseksi parhaan tuloksen teki Helsingin II joukkue 1.062.9 pisteellä. Kolmas kierros meni kaikilta joukkueilta 'metsään' eli mittausalueen ulkopuolelle. Synnä tähän oli suunnaltaan ja voimakkuudeltaan muuttunut ylätuuli maatuulen pysyessä ennallaan. Tässä vaiheessa oli jo Helsingin joukkueella selvä etumatka. Muut joukkueet olivat melko tasaväkisiä ja heidän välillään asiat ratkeaisivat vasta seuraavana päivänä.

Ensimmäinen kilpailupäivä olikin näin viety päätökseen. Sato olikin aikamoinen, olihan jokainen kilpailija hypännyt kuusi hyppäjä, ja kun henkilökohtaisessa kilpailussa oli mukana 16 kilpailijaa ja samoin ryhmähyppysä, tuli päivän kokonaishyppymääräksi 96 hyppäjä, mikä on melkoinen saavutus. Päi-

vän rasittavuus oli kyllä selvästi havaittavissa kilpailijoissa.

Seuraava päivä valkeni yhtä aurinkoisena kuin edeltäjänsäkin. Kilpailut aloitettiin heti aamusta henkilökohtaisen tarkkuushypyn neljännellä ja ratkaisevalla kierroksella. Kärkipään miehistä ensimmäisenä hyppäsi Takkala varmasti tuloksen 1.33. Mahdollisuudet mestaruuteen oli vielä kuitenkin Malilla ja Vallalla. H. Toivonen hyppäsi loistavasti tuloksen 0.49, mutta se ei riittänyt mestaruuteen. Hän siirtyi kuitenkin toiseksi. Olin seuraavana hyppyvuorossa. Maassa hetki sitten puhaltanut navakka tuuli sai minut arvioimaan hypypaikan kohtalaisen kaukaa. Tuuli teki kuitenkin tempun ja tyyntyi sopivasti hyppyhetkeksi, ja näin oli pelini menetty. Valta oli vuorossa ja lähestyi ristiä oikein mukavasti, mutta sai lopulähestymisessä itsensä heiluriin ja tulos oli 4.50. Nyt voimmekin jo onnitella voittajaa ja mestaria A. Takkalaa. Siis mies Karstulasta vei mestaruuden jo toistamiseen. Toiseksi tuli H. Toivonen, sitten J. Mali, R. Valta ja T. Aaltonen.

Ryhmähypyn viimeisellä kierroksella Helsingin joukkue varmisti mestaruutensa keskiarvolla 2.63 ja pisteitä 1.894,7. Helsingin II joukkue kiilautui toiseksi ja Utin joukkue kolmanneksi hiuksen hienosti ennen 'sekajoukkueita'. Aika oli jo vierähtänyt yli keskipäivän ja pilvisuus esti taitohypyn aloittamisen. Se olisi ehkä muutenkin ollut epätarkoituksenmukaista, sillä kilpailijoissa oli selvästi havaittavissa hyppyväsymystä. Kahdeksan hyppyä kahdessa päivässä on aivan kylliksi kilpailijaa kohden. Taitohypyt päätettiin siirtää myöhäisempään ajankohtaan ja Helsinkiin. Toistaiseksi niitä ei ole onnistuttu pitämään ja näyttää siltä, että ne jäävätkin pitämättä, mikä on todella sääli, sillä tällaisenaan kilpailut jäivät hieman vajavaisiksi.

Kun tarkastellaan kilpailuja ensin tulosten puolesta, on sanottava että tulostaso oli yllättävän heikko. Vain yksi 0.00 tulos ja kolme muuta alle metrin tulosta ei anna muuta kuin huonon kuvan. Liekö sitten koko kevään ja kesän jatkuva treenaus ja MM-kilpailut vieneet parhaan terän. Ryhmähypyissä voittajajoukkueen tulos oli tyydyttävä. Joukkue oli muuten sama kuin MM-kilpailuissa paitsi että Ylinen hyppäsi nyt Toivosen tilalla. Joukkue olisi tällä tuloksellaan päässyt Leipzigissa kuudenneksi eli puolta paremmin kuin paikan päällä kesällä. Henkilökohtaisessa kilpailussa neljä ensimmäistä olikin MM-joukkueen miehiä. Ylisen heikko suoritus ehkä ihmetyttää, mutta hän loukasi melko pahasti selkensä Leipzigissa eikä turhaan riskeerannut sitä uudelleen. Joukkuekilpailussa hän osoitti kuitenkin kykynsä siinä missä muutkin kun joukkueesta on kysymys ja hyppäsi toiseksi parhaiten.

Yleisesti ottaen kilpailuista jäi melko latteaa vaikutelmaa. Järjestelypuolesta oli monta perusvirhettä ja puutetta mm. starttimestarin ja muiden toimitsijoiden puuttuminen. Näitä tosin ilmaantui paikalle lisää kilpailujen aikana LJK:n toimesta. Edellisen vuoden kilpailut Malmilla olivat ensimmäiset ja niistä olisi pitänyt ottaa oppia ja parannuksia varten. Niin kuitenkin kävi, että ne olivat järjestelyjen puolesta

monin verroin tämänvuotista paremmat. On selvää, että kaksi hukkayritystä keväällä vei innostusta, mutta silti jos kilpailut pidetään ja nimenomaan arvo-kilpailut, jollaisiksi SM-kilpailut luetaan, on järjestelyjen oltava sen mukaiset. En tuo esiin näitä epäkohtia suinkaan siksi, että tuntisin jonkinlaista antipatiaa järjestävää kerhoa kohtaan, päinvastoin, vaan siksi, että jos joku ensi vuoden kilpailujen järjestämistä ajatteleva tätä lukee niin ottaa opiksi eikä tee vastaavia virheitä.

Tulokset: (Epäviralliset, itse käsikonsepteista poimitut, koska virallisia tuloksia ei järjestäjien taholta ole jaettu).

Henkilökohtainen tarkkuushyppy 1 000 m: 1) A. Takkala 0.00; 4.12; 19.85; 1.33

= (kolmen parhaan summa 5.45) (SLK, 2) H. Toivonen 35.86; 3.60; 1.92; 0.49 = 6.01 (SLK), 3) J. Mali 2.60; 1.24; 2.77; -; = 6.61 (SLK), 4) R. Valta 7.55 (SLK), 5) T. Aaltonen 8.85 (ULK), 6) P. Lepistö 13.57 (SLK), 7) P. Mäkelä 18.17 (ULK), 8) K. Puhakka 19.99 (SLK), 9) K. Laurila 23.36 (SLK), 10) K. Koskinen 25.35 (ULK).

Ryhmätarkkuushyppy 1 000 m: 1) SLK I joukkue (Mali, Takkala, Valta, Ylinen) 5.534,7 pist., 2) SLK II joukkue (Lepistö, Puhakka, Toivonen, Vaahtera) 3.504,8 pist., 3) ULK joukkue (Aaltonen, Koskinen, Laksio, Mäkelä) 2.725,3 pist., 4) Sekajoukkue (Korpinen, KuolK, Laurila, SLK, Norra SLK, Ström ULK) 2.638,1 pist.

Ryhmähypyn mestarit (vasemmalta): A. ↑ Tällainenkin saattaa alastulo joskus Takkala, J. Mali, E. Ylinen ja R. Valta. ↓ olla.

